

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы
кажды рукихъ съяты на 4-й год попол. Литер. додатокъ
"Библиотека польская" выходитъ по 2 печат. ар-
куш каждога 15-го и послѣднаго для кожного мѣсяца.

Редакція, администрація и экспедиція підъ Ч. 44 улицы
Галицка.

Всѣ листы, посыпки и рекламаціи належать пересыпать
підъ адресомъ: редакція и администрація "Дѣла" Ч. 44 ул.
Галицка.

Рукописи не возвращаются только на попорядне засторе-
женіе.

Последнє число стоить 12 кр. а. в.

Оглашения принимаются по пѣнѣ 6 кр. а. в. бѣ однов-

строчкѣ печатной.

Рекламаціи не опечатаній вѣльшій бѣ порта.

Предплату належить пересыпать франко (найлучше
почтовымъ перековомъ) до: Администрації часописи "Дѣла"
ул. Галицка, Ч. 44.

Съ днемъ 1 (13) съчня 1884 розпочали
мы пятый рѣкъ, выдавництва "Дѣла". Про-
симо П. Т. Предплатниковъ поспѣшатись
съ присыпаньемъ предплаты або хочь съ
замовленьемъ, щобъ мы могли управиль-
нити накладъ нашои часописи и не потреб-
ували перерывати съ высылку. Рѣвноожъ
просимо всѣхъ нашихъ довѣжниковъ чимъ
скорше выровнати съ нами рахунки, бо
мы все мусимо платити готвкою. Условія
предплаты на "Дѣло" и "Библиотеку" по-
даній на заголовку листа.

Загальний Збіръ тов. „Просвѣти“

отбуясь, якъ мы вже доносили, дня 25 съчня
(6 лютого) въ саліхъ "Рускої Бесѣди" при
численній участії львівськихъ Русиновъ и го-
стей въ провінції, репрезентувавшихъ наше
народолюбие священство, учительство и се-
міанство. Мѣжъ гостями священиками бачили
ми о. К. Селецкого въ Жужеля, о. И. Марке-
вича въ Хреневі, о. Скородинського, о. Левиц-
кого въ Пѣстинія...

Голова товариства дръ Омелян Огонов-
скій открывъ Збіръ горячою патріотичною
промовою, которую мы подали въ попередній
числѣ "Дѣла". Підъ часъ сеї промови пану-
вала невычайна увага; всѣ до самої глубини
серця отчувствували кожде важке слово напо-
го много-заслуженого патріота-головы. По скон-
ченю промови роздавався громкій оплескъ при-
знанія и вдали. Оттакъ дръ Ом. Огоновскій
повіставъ гостей и заявили, що по 14-лѣтній
своїй праці въ выдѣлу а по 7-лѣтній въ до-
стоинствѣ голови "Просвѣти" задумавъ бувъ
здати вже провѣдь товариства въ руки кого
другого, щобъ самому посвятити свои старій-
лѣта доконченю многихъ розпочатихъ трудовъ
науковихъ, але на загальніе бажаніе приятелівъ
"Просвѣти" рѣшився для добра товари-
ства ще остати. На тое заявленіе зновъ загаль-
на радість запанувала въ Збірѣ.

Слѣдували справоздана выдѣлу, касієра,
економа и комісію контролльною. Читатель
"Дѣла" дослали въ приловѣ всѣ тѣ спра-
возданя, тожъ и не потребуємо ихъ повторяти.
Дръ Целевичъ яко справозавецъ контрольної
комісії виѣсь, щобъ Збіръ висказавъ подяку
касієрови п. Петру Огоновскому за вѣдрцеве
веденіе каси, а дръ Ом. Огоновскій виѣсь,
щобъ таку жъ саму подяку висказати п. Вол.
Шухевичеви за вѣдрцеве веденіе магазину. Зд-
брани оплесками и повстаньемъ въ мѣсцѣ вы-
сказали обомъ тымъ панамъ свое признанье и
подяку.

Оттакъ слѣдувавъ выборъ нового выдѣлу
и голови. Вибраній до выдѣлу: 1) дръ Омелян
Огоновскій, 2) дръ Александ. Огоновскій,
3) проф. дръ Омел. Калитовскій, 4) п. Василь
Нагірный, 5) о. Кассіянъ Куницкій, 6) проф.
Володим. Шухевичъ, 7) проф. Петро Огонов-
скій, 8) докторандъ правъ Кость Левицкій и
кандидатъ на проф. гимназ. Брониславъ Стар-
ецкій. Головою выбрали одноголосно дра
Омел. Огоновскаго. Выборъ сей принявши всѣ
съ ентузіазомъ. Треба жъ и въ загалѣ скла-
ти, що сего року выборъ выдѣлу отбуясь
однодушно — и складъ его вѣщущъ намъ живу
и ревну дѣяльність.

Тымъ часомъ підъ проводомъ предсѣда-
теля ad hoc Вп. и для "Просвѣти" многозаслу-
женого о. К. Селецкого велись дебаты надъ
внесеніями. Выдѣль виѣсь, щобъ фондъ на
реставрацію могилы Т. Шевченка (256 ар.)
получити съ фондомъ на стипендію Т. Шев-
ченка (299 ар.), бо могила Шевченка вже зре-
страворана заходомъ Українцівъ. Внесеніе се
принято съ додаткомъ п. Ив. Белея, щобъ но-
вый выдѣль подавъ сю ухвалу съ мотивами
до вѣдомости Вп. жертвователівъ чрезъ наш
часописи. Такъ отже фондъ стипендії им. Т.
Шевченка виносить вже 555 ар.

Дальше ухваливъ Збіръ на мотивоване
внесеніе п. Григор. Вредъони, редактора "Шк.
Часописи", щобъ въ день Загального Збору

"Просвѣти" устроювавъ выдѣль музикально-
декламаторскій вечерокъ съ отчitemъ.

Рѣвноожъ однодушно принявъ Збіръ внесе-
ніе п. Вас. Нагірного, щобъ новий выдѣль
постарається о піддеркуваньї нашихъ числен-
нихъ читалень по цѣломъ краю (ч-реал делега-
тівъ съ отчitemъ, и пр.) — и щобъ се дѣло
поручивъ окремому комитетові, до котрого мо-
жуть входити члены товариства и зъ-поза
выдѣлу.

Опосля розпочалась дебата надъ внесе-
ніемъ п. В. Нагірного, щобъ старатись конче
о більшу кольортажу книжокъ "Просвѣти".
Тутъ війшла бесѣда и на власну книгарню,
на котру правительство не хотѣло удѣлити
конcessії. Одні були за книгарне; другї,
мѣжъ іншими дръ Алекс. Огоновскій, пред-
ставляли великий кошти основанія книгарнї и
можливий закидъ, що книгарня "Просвѣти"
робить конкуренцію книгарнї Ставропігійскїй;
треті чинили закидъ той послѣдній, що бере
за великий робать бѣк книжочокъ "Просвѣти"....
Підношено, що власти не позволяють коль-
ортажи книжочокъ "Просвѣти", а кольортажи
книжокъ выдавництва "Macierz i Okaz-a" веде-
ся безъ нѣякихъ перепонъ по нашімъ краю...
Наконецъ ухвалено не старатися вже на та-
перь о конcessію на книгарню, а всѣми закон-
ними путями дбати о ширеніе книжокъ.

Підъ конецъ принято внесеніе о. Стефа-
новича, ширше розвинуте о. сов. Ільницкимъ,
щобъ выдѣль обдумавъ средства допомагаючі
зростови нашої словесності що до числа но-
выхъ писателівъ и доброты ихъ плодовъ.

Збіръ закінчився хорошимъ отчitemъ
п. Вас. Нагірного о впливѣ просвѣти на під-
несеніе народного добробуту. Особливу увагу
зверувъ п. Нагірний на "Народну Торговлю"
и визявавъ членовъ, щобъ численно приступали
до того товариства.

Треба піднести, що Збіръ невычайно
сердечно принялъ телеграму съ привѣтомъ
дтъ Сокальской філії тов. им. Качковскаго.

Поважный збіръ склонився о 8 год. ве-
черомъ, а всѣ участники розбійшлися съ най-
більшимъ одушевленьемъ.

ДОПИСИ.

Зъ села.

(Що о. змартвихстанцяхъ и ихъ прия-
теляхъ.) Позвольте и менѣ забрати голось въ
той спрѣвѣ, котра ще не виясена. Та не моя
вина, що справа, котра була притихла, викли-
канна збетала на ново. Викликали єи о. Дуды-
кевичъ въ Підгайцяхъ поставленьемъ внесенія
о запомогу, дальше спрашуваньє о томъ въ
"Czas-ѣ", а особливо дописъ "отъ Підгайцъ"
въ ч. 23 "R. Cionia" въ 1883 р., въ котрой
вельчивають о. змартвихстанцѣ, а неохота,
съ якою ихъ Русини приняли, зовеся уперед-
женіями, и т. д. Приятелъ о. змартвихстан-
цѣвъ сподѣваються по нихъ добра для Руси,
для того и мы приглянемося близше той спра-
вѣ безъ упередженія, а такожъ, якъ то кажуть,
absque ira et studio.

О о. змартвихстанцяхъ знали мы дав-
нійше только, що ихъ товариство повстало
підъ впливомъ Товіянізму, противъ котрого
своєго часу и праца польска сильно виступала.
Близше о тихъ отцяхъ поучивъ насъ обѣ-
жникъ лат. Перемискою консисторії въ 1881
р. (Гл. "Dziennik Polski" въ 30 дѣйтнія 1881 р.,
N. 90).

Обѣжникъ той поучивъ Русиновъ:

а) Що по страшній погромѣ въ 1831 р.
части виселенцівъ польскихъ шукала въ Римѣ
лѣкарства на раны "Ojczyszpu".

б) Що тамъ при домовинѣ св. Ігнатія
виробесь законъ змартвихстанцѣвъ (отже бр-
досель Базиліївъ. Прим. автора).

в) Що папа Пій IX помышливъ о утвер-
дженю сего товариства підъ своїмъ окомъ, а

разомъ, о улекшеню ему впливу на "Ojczyszpu",
утворивъ колегію, въ котрому бѣ підъ у-
правою о. змартвихстанцѣвъ молодіжъ обра-
зуvalась до звання духовного. (Інтернатъ підъ
руководствомъ о. змартвихстанцѣвъ въ по-
літичніхъ цѣляхъ. Прим. авт.).

г) Що св. о. Левъ XIII виеднавъ для
товариства позволене закладти въ Галичинѣ
домы для о. змартвихстанцѣвъ, — а се
порука, що ихъ дѣяльність на "piwie ojczyzne"
буде пожиточна.

д) Що прибувши до краю, осѣдають они
ако духовній Могорти въ Вовківцяхъ и во
Львовѣ. — Въ кінці обѣжникъ вивава до
жертвъ.

Такъ обѣжникъ той поучивъ насъ, що
Русь галицка обдарена збетала польськими ду-
ховными Могортами, Базиліами-zmartvих-
stanцїами. Обѣжникъ той підписали епіш
Maciej Hirschler и его канцлеръ и ехѣстистъ
ks. Ignacy Łoboz — поваги, котрими не вѣрити
не можна.

Галицка Русь, научена исторію о поста-
новленю Поляківъ звілляти Русь съ Польщею
въ взглядахъ політичнімъ, релігійнімъ и на-
роднімъ и о томъ, що латинське духовенство
нѣякъ не хотѣло отказатися бѣ змагання ви-
тиснити грек. обрядъ въ рускихъ областей, —
лякається повороту часдьвъ польского Могорта,
котрого идеаломъ єсть возвеличене Польщѣ
поглощенемъ Руси, а тымъ більше боится
она духовныхъ Могортівъ польськихъ, котрій
підъ плащикомъ скрѣплея унії, кръють по-
літичні цѣли. Духовній Могорти — значить
товариство політичне.

Оть чого жъ розпочинають о. змартвих-
stanцїї свїй впливъ на "Ojczyszpu", якъ
то раны берутся они гоити? Ото починяють
они бѣ заложеня интернату (Collegium giae-
cum) въ Римѣ, — куды завдбано мажи ін-
шими посыпали и Русиновъ, — а тепер у
Львовѣ для убогой молодїжи, именно гр.-кат.
обряду, все для духовного звання. Ото же
передовсімъ бѣрутся до Руси. Зъ того видно,
або Русь съ своимъ народнимъ духовенствомъ
єсть одною зъ найбільшихъ ранъ "Ojczyszpu",
або Русь має служити лѣкарствомъ на раны
"Ojczyszpu", або одно и друге разомъ. Такій
єсть прямий змисль наведеного обѣжника о
цѣляхъ о. змартвихстанцѣвъ, а вже того
для нашої осторожності повинно бы бути до-
статочно.

Але ідѣмо дальше, прислухаймося, що
говорить о. Калинка въ своїмъ спрѣвозданію,
въ котрому став нѣбы въ оборонѣ рускої на-
родності, где хоч якъ остережно розправляє,
а все цѣль, якъ шило зъ мѣшка на верхъ ви-
лазить. Въ спрѣвозданію тѣмъ въ 5 марта 1883
на сторонѣ 3-той бговѣдаючи на замѣти, чо-
му о. змартвихстанцїї не виходують своїхъ
підомцївъ приватно, а посыпають ихъ до
шкіль публичнихъ, — каже: "Вѣдомй суть
злї и добрі стороны виховання приватного и
публичного. Вихованье приватне видає дуже
часто характеры мигкі, не досить загартовані,
щобъ у борбѣ о засады, котра кожного днесь чекає,
въ оборонѣ "kościola i ojczyszpu", до котрої кождый єсть обовязаний, стати бѣ-
зажадно и съ нараженiemъ себѣ самого." Отожъ
"kościol i ojczyszpu" то дѣлъ для Поляка неров-
ній спрѣвѣ. Котра єсть цѣль, а котра має
служити средствомъ до цѣлі, тое поясняє даль-
ше самъ о. Калинка.

На ідїмо дальше, прислухаймося, що
говорить о. Калинка; "Вѣтаючи до предмету, пригадаю только, що
власне тає jedność religijna — конечна підстава
унії, конечне условіе згоды мѣжъ Польщею и
Русею". — Ми думаємо, що єдинѣсть релігій-
на, то католицизмъ, або если хотять, унія са-
ма. Если тепер реліг. єдинѣсть має бути під-
ставою унії, то вже жъ не іншою унії, толь-
ко політичною. Тоє потвірджають слова на
стор. 10, де сказано: "Jeśli Rus będzie szczerze
katolicką, czuć možna wątpić, że wtedy nie z
Rossią szyzmatyczką ale z Polską katolicką pojedzie
ręka w ręce?" Тожъ унія церковна конечна
для унії політичної, безъ котрої Польща
не можлива. Стара то засада сауїтска: "Raj-
stwo stoi jednością wiary". Она Польшу роз-
важила, а однакожъ Поляки того не пізнають
до нынѣ, і се имъ впрочемъ вѣльші. Інша
рѣчъ, чи и Русини мають дати уживати себе
и унію церковну для цѣлей політичнихъ поль-
скихъ? Пріятелъ Базиліївъ думають, що слу-
жать церквѣ, тымчасомъ служать они Поль-
щи ін спрѣ. Чи понимають они, чому патріотки
Польки, де земля имъ зъ підъ ногъ усувається,
такъ гойно вспира

чомъ роцѣ мали мы ихъ 14, нынѣ маю 25... Идемо на передъ помалу и осторожно, бо по-свѣтный вардѣтъ закладу мѣгъ бы его наравити на дѣтливѣй школы. Прибутокъ новыхъ учениковъ лишь о столько есть пожаданіемъ, о колѣко середъ давныхъ знайдутъ си кадры вже готовы, выработаны и духомъ закладу перенятія. — Шо бѣть готовыхъ кадръ войска формувати не можна, то понятно; але запытаймо: якого то духа впоюєся въ интернатахъ?

На се питанье знаходимо отповѣдь у ks. Pawla Smolikowsk-ого въ товар. Змартвихвстани Госп., бувшого ректора интернату въ Адріанополи, который въ „Listach o Wschodzie“ писаныхъ до редактора письма „Dobry Pasterz“ (1883) такъ говорить: „Вышло вже колѣко священиківъ выхованыхъ у насъ и въ Римѣ — дуже ревныхъ и безжennыхъ. Есть надїя, що въ Болгаріи духовенство унітесе прайме съ часомъ загально целибатъ. Въ загадѣ молодѣжъ не умѣє погодити званіе до стану духовного съ супружествомъ; кто хоче въ нашихъ учениковъ вѣстити священикомъ, не мыслить о женитбѣ, а если хоче женитися, то вже не приходить ему до головы бути священикомъ!...

Отъ, якого духа впоюють въ интернатахъ. Чижъ дивно, що о. Калинка казавъ, що допровадить Русиновъ до того, що самій просити будуть о внесенье календаря, заведеніе целибату и т. д.? Чижъ дивно, що въ новѣйшихъ часахъ приятелъ Змартвихвстанцівъ вговорюють въ питомцѣвъ ординуватися безженно? Дивно! Межи апостолами були жонаті; тысячу лѣтъ женився и клиръ латинський, а въ греч. обрядѣ женитися до нынѣ, — и вѣра Христова ширилася що-разъ дальше; а ту учать Змартвихвстанцівъ, що жонатій не способний до стану духовного! Хибажъ мы маюмо выховувати місіонеровъ? Ба, правда, хованцѣ интернатовъ призначеній утвердити унію въ краю, а потому до місії на Всѣдѣ въ Русь російску ад шаюгем Poloniae gloriam бути мора до моря...“

Вже давнѣйше, десь въ часѣ появлення ся у насъ оо. Змартвихвстанцівъ, роблено насъ уважними на одну газету въ французскомъ языцѣ, де стоявъ новый проектъ на знищеніе Руси. Тамъ писано: „Народнѣсть руску підтримує народне духовенство и походяча бѣть него свѣтска интелигенція руска. Поволи треба выховати клиръ, у которого народнѣсть не мала бы значенія; завести безженнѣсть, то народнѣсть руска упаде“. — Целибатъ де инде може бути добрый, але у насъ, де нема шляхты, богатихъ мѣщанъ, де хлопъ рускій не вѣ силѣ посылати дѣтей до школъ, — целибатъ для народности рускої небезпечный. Заведѣть целибатъ, а вы убили народнѣсть руску! Чи понимаюти приятелъ Змартвихвстанцівъ, що помагаючи ихъ роботѣ убивають Русь, свою матеръ?!

Але они говорять: „Часы змѣняются и Єзуиты не можуть бути тымъ, чимъ були давно. Институція добра и въ нынѣшніхъ обставинахъ сподѣваємося добра бѣть нихъ для Руси“.

На те мы скажемо ось що: Въ природѣ видимо, що и. пр. лисъ чи вовкъ змѣняють барву ведя поры року, але щобы змѣнили свою натуру, того не було нѣколя! Такъ само, щобы Жидъ або Єзуитъ змѣнили свою натуру, — тому перечитай исторія. Латинникъ K. Сарницкій втискається до закону Василіанъ, надягає на себе овечу шкобру, праймає греческій обрядъ, сидить тихо, доки не вѣстася проповідю. Тогда вже зноситься не съ митрополитомъ, але съ Єзуитами: що законъ Василіанъ упадає, потреба реформы. Эту Риму жажуть митрополитови вгланути въ дѣло и предложити свое спроваданье. Внесень его однакож не уважаюти, реформу Василіанъ отдають Єзуитамъ. Стревоженій Русини пытали: „Будуть же то Василіане, которыхъ выховаюти Єзуиты? Одинъ Лихъ Сарницкій выдавъ Добромиль Єзуитамъ, щож буде, коли такихъ Сарницкихъ напханося або выховався десятки, сотки?“ Якого жъ добра сподѣваються по Єзуитахъ? Наслѣдки ихъ выхованія зарадто вѣдоми и Русини не можуть забути на слова: „Timeo Danaos et dona ferentes“. Исторія не викаує бѣльшихъ вороговъ народности рускої, якъ Єзуиты. Другъ Єзуитовъ — не може бути другомъ народа руского.

Коля Змартвихвстанцівъ спроваджувано до Галичини, сказавъ одинъ понажний Полякъ, професоръ на всеучилищі: „Не знаю, що доброго роблять нашій Поляки, що най-

бѣльшихъ революціонеровъ спроваджують до краю?“ Такъ судиць Полякъ, а нашимъ дѣакимъ здається, що інституція добра. Говорено намъ такожъ, що въ мѣродайнихъ сферахъ розбираю питанье, чи поставити о. Калинку митрополитомъ въ Галичинѣ? У насъ все можливе. За Польщѣ, де Єзуиты були горою и якъ нынѣ задумано було октроювати унію церковну, мѣсця владичи обсаджувано латинниками навѣть безъ наукъ богословскихъ. Такъ Адамъ Понѣвъ въ мартѣ ще каштелянъ — въ цвѣтню того самого року вже бувъ епископомъ; виховано такожъ завчасу орудія Рогозу, и т. д. Только не знаємо, чи така тактика годилася бѣть съ политикою Єзуитовъ? Тіи не авукили виступати впростѣ; они взычайно висувають своє орудіе на чоло, а самій дѣлають въ укрытия въ за плечей.

Не маючи підъ рукою другого спровадання о. Калинки, мусимо на першомъ попреестати.

Що оо. Змартвихвстанцівъ мають жаль до Россіи, — тое розумѣмо; що Римъ зискавъ бы на реставрації католицкої Польщѣ — и тое понятно; але чи порадно Русинамъ дімагіонарної Польщѣ помагати губити Русь, матеръ свою, — надъ тымъ питанемъ повиннії бути пріятель Єзуитовъ застановитися!

III.

„ДОБРІ“ РАДЫ — О „РАТОВАНІЮ“ СЕЛЯНЪ.

Чоловѣкови неразъ мимоволѣ приходиться сумнѣватися, чи се що бачить и чує — сонъ чи ява?! Чи се таї самій люде, которыхъ ще вчера бачивъ, до которыхъ звикъ, — чи се таї самій „добродѣль“ и приятелъ народу, съ которими то вже такж надто звиклася — шкобра сего народу?... Де не кинь окомъ, де не сагни ухомъ — всюди „ратованіе“ и ратованье загроженыхъ упадкомъ б. п. русти. банку селянъ... Мимоволѣ пытавшся, що се такого сталося? Чи се справдѣ не снится, що отъ недоля селянъ-довжниковъ причинила столько шуму, чи справдѣ по той именно причинѣ готовяся вельможнѣй, — ясневельможній панове ложити и свой трусь, ба и свои гроші (кажуть що ажъ о соткахъ тисячевѣ!) въ чистосердечній жертвѣ народовъ? Чижъ то що-йно передъ мѣсяцемъ дѣзнались вельможнѣй и пр. панове, що оттакій а такій банкъ єсть (або бувъ), що только а только здеръ, що только недолѣ причинивъ, що только селянъ уже зруйнували, а только хоче и має повну власть зруйнувати?! Чи сей банкъ и єго „операциї“ деси нѣкому не були звѣстні? Чи передъ тымъ селянъ були менші загроженії, якъ теперъ? Такж именно передъ тымъ, бѣть давнѣ-давна, черезъ колька-найцять лѣтъ деръ банкъ, що сила! Дѣжъ тогоды були patres conscripti? Чому жъ тогоды намѣстництво анѣ видало землѣ краївъ не скликували анкетъ, не придумували рады? Чи може не звѣстній бувъ фактъ чинъ станъ рѣчи дотычно довжниковъ-селянъ?... Чи въ соймѣ мало говорилося? Чи часу на рады не було? Чи можнѣстъ рады и ратунку була менша, якъ теперъ? Чи за той часъ інші patres conscripti породились?...

Якъ лукава перфідія въ тихъ крикахъ „ратунковихъ“, якъ оригинальна роль цѣлої „акції“ сферъ — якъ дитяча наивнѣсть въ другої сторони, допускати хочь одробину щирости въ тихъ крикахъ, въ цѣлой той акції. Чому жъ то правительство — мимо численныхъ, поважнихъ, таки польскихъ голосівъ послали соймовихъ въ соймѣ — такж дивно... не квапилось съ ревизією статуту банку? мимо недѣрхъ звѣстей, не застрило надзору свого, не вглюнило пильнѣшѣ въ рахунки?... чому жъ то ц. к. комісаръ допустивъ до наглої катастрофи? — А що до „загроженыхъ“ довжниковъ-селянъ, чи справдѣ кто думає, що ось то ихъ всѣхъ нынѣ-завтра злирутъ? Такж оттеперъ власне має б. банкъ 21.000 справъ судовихъ съ своими довжниками, а тымъ то прощаючи довжникамъ не можна вже навѣть пожичокъ листами довжными сплатити. Було борще братися ратувати, панове! Теперъ о зовсѣмъ іншій „ратунокъ“ ходить: о декорованихъ швіндлеровъ, о покрываннѣ кувинонъ, о горючому народовомъ, о добру славу галицького жідівско-польского банкстерства въ загалѣ, — а селянѣ, се лиши параванъ. Отвѣчальнѣсть виновниківъ катастрофи, отс одно, чого ми дамагатися можемо и не перестанемо, — отс одна практична „рада“, которая бѣла заразомъ дуже спасительна, — таємента для іншихъ банківъ, profuturo. Правда, дробнѣ часті довжниковъ можна щось трохи помочи, и мы бачимо, що інші за про людеско око ту и робятся, — але въ тѣмъ вже не наша сила и воля; мы можемо лише придуватися и контролювати. Панове народовомъ самій пахають; нехай же и за все дѣють. А вже кже передовсѣмъ обовязкомъ нашимъ демаскувати безпощадно всякий швіндель, всяку перфідію.

Въ одній въ нашихъ часописей читаємъ раду, що або громады, або богатшій го-

сподарѣ самі сплачували вмѣсто довжни-такъ якъ въ Познѧції прикладаю руки до ви-щащування Поляківъ, то про те и у насъ ви-щащування отбувається на величезний розмѣръ. Даку-татотвту, величезній добра земскій, лежачий въ над-плодороднѣшихъ околицяхъ, переходитъ въ руки жідівъ або Нѣмцівъ. Теперъ подобно судьбою загрожена єсть одна зъ найкрасивій маєтностей цѣлїй Галичинѣ, а именно Ключъ Городенка, лежачий въ найплодоноснѣшої око-морговѣ грунту. Дотепершній властитель того правдивого „золотого яблока“, п. И. Ромашканъ, по часті задля неплоднихъ выдатківъ на госпо-дарство, а по часті задля легкомысльнихъ грубоївъ інтересівъ, що не може довше у-держатися на маєтку, а не хотячи допустити до-продажи зъ підъ молотка, старається Городенка не перейде въ руки жідівські, о закупленнѣ тихъ прещищихъ добръ стараєся князь Сапега, и, якъ мене запевнюють, докладно познакомлений єхъ ходомъ той справы, здається буде рѣчь невна, що переговоры мѣжъ ними а п. Ромашканомъ доведуть до доброго конца, Сапега готовъ дати ціну навѣть вищу нѣжъ жідівъ.

Чи ся кореспондентска вѣдомостъ не прода-ває троха цѣкавого слітла на справу краху бана-ку рустикального и порученіе кураторії надъ єго масою директорови банку кредитового, кого головнимъ матадоромъ єсть іменно кн. Сапега? Мы не хочемо вдаватися въ особистій, закулисовї коншахтъ нѣякихъ „великихъ рибъ“, хоча нещасть у насъ въ Галичинѣ майже все, що дѣяється, дѣється только про око людске по формѣ, а въ дѣлѣ входять ту въ гру тисячнї, часто особистій штучки и підходи; не знаючи їхъ, мы неразъ въ самому факту анѣ порозумѣти анѣ оцінити не зможемо. То жъ и не диво, що коли якій несподѣяній крахъ потрясе основами нашої суспільності и розшарє штучні запони и кулиси на-шого театру званого публичнимъ житьемъ, — то мимоволѣ замѣсть принципівъ, замѣсть великихъ загальніхъ, краєвихъ інтересівъ зъ поза тихъ кулисъ вилазять дробні особистості, егомистичні замахи та інтриги. Въ нашому разѣ для скара-теризовання факту досить буде замѣтити, що ко-респондентъ „Gaz. Polsk.“ знавъ о тѣмъ дѣлѣ що при конці сѣчія и говоривъ о переговорахъ яко дѣлѣ ведучомъ ся бѣть довшого вже часу, — значиться, цѣла та справа съ продажею Городенка зарысується мусѣла ще передъ остаточнимъ крахомъ рустикального.

Отъ душної атмосферы банківъ и закулис-вихъ коншахтъ прикритихъ параваномъ „pragmatically organicne“ перейдемъ на троха свѣжій віз-духъ. Що нынѣ Русини представляють въ Галичинѣ іменно такій духовно и морально овѣж-шій елементъ, — се констатують майже всі тверезо мысличай часопись польський. Правда, „that must es nicht zu gern pfeilen“, якъ Нѣмець вже; и мѣжъ Русинами дѣються неразъ рѣчи зовсѣмъ „неовѣжай“. Отъ п. пр. найновѣйша вѣденка „Neue freie Presse“ въ найновѣйшомъ и рѣ приносить телеграму зъ Львова такого содержання, що „въ протягу сего тисячні має адміністраторъ рускої архідієзії, еп. Сембраторовичъ, видав куренду, въ котрой вѣрнимъ гр. кат. обряду що загрозою екскомуникації має бути заборонено ходити на отпусты до російского надграничного мѣстечка Почаєва. Не вдоляючись курендою, що склонить обернувся и до намѣстництва съ просбами, щобъ наказало старостамъ пограничнихъ поїздівъ — не вдавати галацькимъ селянамъ спорти до Почаєва.“ Причиною сї, о коли мы тямимо, доси у насъ безпремѣнно постанови епископа, котра остаточно змѣряє до обмеження конституцію запорученої свободы переходу границѣ обывателямъ державы, має бути по словамъ телеграми та, що въ Почаєвѣ мало завязатися товариство дишареня православія, котре старається також рускихъ хлопівъ зъ надграничнихъ сель, ходящихъ на отпусты до Почаєва, наклонювати до православія. Що товариство таке завязалося, и то въ Почаєвѣ, але въ Кіевѣ, се рѣчъ намъ вѣдома: оно видало доси колька книжочокъ; але дѣяльність єго звернена головно на штундистовъ, съ котрими однакож доси не могло собѣ дати ради.

Найновѣйшій п. пр. варшавського тисячніка „Prawda“, видаваного талантливимъ польськимъ писателемъ Свентоховськимъ, приносить мѣжъ іншимъ донись „Z Czerwonej Rusi“, въ котрой обговорюється сучасний рухъ суспільного мѣжъ Русинами. „Въ другої половинѣ минувшого деся-тиліття почали въ галицькій Русі загально ши-ратися погляди о потребѣ не моралізованія, а

Хочъ не маюмо правителства, котре бы

ЗАГРАНИЦЯ.

экономичной и духовной самопомочи при посредстве отцовских товариществ. И почався въ разу пособный, а чимъ далъ тымы скоршъ рухъ народный именно въ тѣмъ направлѣніе. Почалося отъ братствъ тверезости, которыи швидко повели за собою закладанье шпихлѣровъ и кась громадскихъ, далъ читалень и склепиковать, а въ концѣ й поменшихъ сплѣкъ продукційныхъ. Дальше выказуе авторъ ролю галицкого духовенства въ тѣмъ руху и переходить до обговоренія послѣднаго зѣзды духовенства, которыи бувъ первою про бою нашего духовенства — такожъ зъорганизу ватися разомъ для самопомочи въ своихъ спра вахъ. Дополнитель въ тѣмъ именно бачитъ вагу зѣзду, бо въ поданыхъ адресъ и депутаций не надѣється нѣкакихъ практическихъ добуткѣвъ.

За тѣмъ дополнитель подае короткий оглядъ литературы галицко-русской за послѣдній рокъ, ограничуючиъ въ копечности только на важнѣйшихъ позвахъ, а именно на „Библіотецѣ найзначенітишахъ поѣстей“ и „Зори“. Если коли небудь — пише онъ — справедливое було реченье, що цѣле духо ве житѣ Русиновъ галицкихъ „вѣйшло въ политику“, то найправедливѣйше оно есть теперь. Побѣда кольканціи супольно-политичныхъ газетъ (зѣ нихъ 4 выходящихъ за кавцію, т. е. разъ або бѣлье разбѣтъ тѣжданево) удержуєсь на видокруѣ рускому въ Галичинѣ всего тѣлько одно писмо литературне, двотиждневникъ „Зора“. Такожъ свого рода signum temporis!

ПЕРЕГЛІДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Въ палатѣ посольской ради державной) предложивъ министеръ справедливости дѣлъ Права къ днію 8. и. с. лютого два проекты законовъ, въ которыхъ одинъ относится до урегулѣванія служ бовыхъ отношеній судовыхъ практикантовъ а другій мае на цѣлі змѣнити гдѣякіи постановы ординаціи адвокатской. Головныи мотивомъ внесеною правительствомъ новелъ до ординаціи адвокатской есть полѣщеніе матеріальнаго стану адвокатовъ, до чего въ одномъ стороны мають служити постановы утрудняющіе приступъ до адвокатуры, въ другои же стороны розширеніе принципу присуству адвокатскому. Та взгляди була такожъ основною думкою петиціи низшо-австрійской палаты адвокатской, которая жадала знесеніе свободного выполнуанія адвокатуры и заведенія т. з. numerus clausus. Выдѣль правничій палаты не згодився въ правдѣ на numerus clausus, который бувъ бы негацію головного принципу теперішній организаціи адвокатуры, предложивъ однакожъ въ своеи стороны, чтобы практика судова кандидатовъ адвокатскихъ була продовжена о дипъ рокъ. Прихильне загаломъ отнесеніе ся выдѣлу правничего до сеи петиціи спонукало тепері правительство до предложенія проекту закона, который въ головныхъ точкахъ отпомѣдає желаніемъ, выраженнымъ въ тойже петиції. — Шо черезъ продовженіе практики судової лишь утруднится убогимъ кандидатамъ приступъ до адвокатуры и запобѣжится въ дальшої консеквенціи натови до стану адвокатскому, отъмъ не можна сумнѣваться, чи однакожъ зре формуєся адвокатуру въ користь публики потре буючои порады правной, се ще пытанье. Цѣль збѣльшения матеріальнихъ користей стану адвокат ского выглядаетъ въ постановы предкладанои министромъ справедливости, посля которыи, въ мѣсце востахъ, где есть двоихъ адвокатовъ, стороны не будуть могли застутатися звычайными пономоч никами, лишь адвокатами.

(Угорска палата послѣдовъ) принялъ бюджетъ на рокъ 1884. Загальна цифра выдѣлковъ есть 329,057,839 зр. а доходы выносятъ разомъ суму 311,881,180 зр. Недобѣръ въ сумѣ 17,170,659 зр. має бути покрытъ за помою кредитовъ операций, а министеръ скару получивъ вже на се призволеніе низшої палаты. Законъ финансовый пріиде тепері до высшої палаты, а становище, яке займе она при розправахъ буджетовъ, покаже найлучше, чи коалиція консервативныхъмагнатовъ вже сконсолидовалася и чи опозиція дѣйстиво небезпечна.

(Комисія для закона харнаго) отбувала сими дніями нарады надъ предложеніемъ правительства въ справѣ вынадгородженія невинно засудженыхъ. Проектъ сей, который внесло правительство, якъ звѣтно, за ініціативою пос. Розера, дознавъ въ комисію таї принципіальнай зѣтни, що сила обвізуюча закона буде розлагатиа такожъ на такі факты, що лучилися передъ введеніемъ его въ житѣ.

(Комисія для закона о розпорядженіяхъ вы ежковыхъ) покончила вже свою працю, а си справо вданіе має нинѣ прйті на дневный порядокъ палаты послѣдовъ. Ад восемь дискусіи надъ симъ предметомъ въ парламентѣ кольпортовано въ послѣдніхъ часахъ вѣсть, будто бы засѣданье палаты послѣдовъ мало бути тайне, и що справо вданіе комисіи для захованія тайнъ не буде зовсімъ друковане, а референтъ завѣдомите палату лишь загально, що пропаганда соціалістична загрожує навѣтъ высокопоставленымъ особамъ. Вѣсть туу здементували однакожъ наспѣвшъ въ Вѣднѣ телеграмы и здається, чи засѣданье отбудеся явно.

Положеніе въ Египтѣ. Надъ Египтомъ повисла чорвоній хмары а въ полуночи вѣтъ безнастно огністий самуїль и кладе покотомъ все, що лишь отрѣчає по дорозѣ. Дармо звертається правовѣрний музулманинъ на вѣху и дармо кличе: „великий пророче помилуй настъ!“ Пророкъ его не чує, бо въ самъ безсилній, отъ коли другій пророкъ появився въ Суданѣ та огнемъ и мечемъ ищить все, що ему стає въ дорозѣ, и сѣе страхъ не толькъ по цѣлѣ Африцѣ але и перелікавъ навѣтъ ту Англію, що досі обоятно на Суданѣ глядѣла и думала, що броши все зробити може. Послѣдна побѣда суданського пророка надъ войскомъ Бакера паша отворила ї очи и показала, чо нинѣ въ Египтѣ можна сподѣватися. А була то побѣда далеко отранишь якъ въ разу здавалося; разъ для того, що показала силу и значеніе Магдія въ Суданѣ а потому открыла отранину деморалізацію въ египетскому войску, которое само безъ чужої помочи нѣколя не могло бы здергати походу побѣдоносного Магдія хочь бы и на самъ Египетъ. Якъ великою була побѣда Магдія 4 с. м., можна собѣ представити, коли звѣрь достойніхъ жерель доносить, що въ протягу не бѣльше якъ 16 минутъ ворохобники убили 2362 людей. Коли лиши надбѣшили силы ліженпророка всѣ египетскій войска вишли на коліна и стали просити помилуванія; всѣхъ ихъ убигто. Лишь европеїскій людъ стали боронити але що, коли власні люді на нихъ стрѣляли. Одного австрійского підданого Каваліери убили власні йожинѣри. Всѣ племена аже по саме чорвоне море зворхобилися и кажуть, що були зостали прихильними для Египту, якъ въ Англії була завчасу прислана помочь. Теперь вже в мисії Гордона не доведе до нѣчого, ба навѣтъ може и дуже сумно закінчится. Вже розбѣшилась вѣсть, що ворохобники зловили Гордона и его убили. Вправдѣ треба ще чекати спра вдженія сеї вѣсти, але не есть то нѣчого неможливого, бо досі нема жадної вѣдомості, де Гордонъ повергтається. Але якъ бы оно и не будо, — Гордонъ певно не зможе много вѣдти, бо власне въ Суданѣ есть онъ дуже не люблений. Его вѣдь тамъ бувъ ще тогда значимій, коли Англія виступала въ Суданѣ сть значною силою. Нинѣ, коли вже всѣ племена повстали, Гордонъ певно нѣчо не вѣде и его мисія уважається вже теперъ зовсімъ безхосеною.

О самой поражцѣ доносять англійскій газеты що слѣдує. Бакеръ паша розложився бувъ коло Тринкітатъ таборомъ и хотѣть звѣтъ нести помочь залозѣ въ Токари. Онъ выбрався въ по ходѣ рано о півні до осьмои и вже около девятої стрѣтивъ непріятеля, который однакожъ почувавъ уступити передъ египетскою кѣнніцею. Пошевъти дощь; Арабы уважали се за добрый знакъ и почали виступати цѣлыми масами. На лѣвомъ боцѣ показалися хоругви ворохобниковъ. Египетскій каноній почали стрѣляти въ кѣнніцу кинулася на Арабовъ, щобъ ихъ взяти въ заду. Здається однакожъ, що Арабы зробили засаду на Египтія, бѣ ледви що кѣнніца рушила, якъ зараза коло неї піднялися звѣтъ землї Арабы, а кѣнніца переліканава почала вѣткati. Страхъ си перенесся скоро и на пѣхоту; она не вѣ силѣ була зробити каррѣ, хочь цѣлыми тѣжднами того училися. Арабы прискачили и стали рубати, а Фелляги ки пнулися на землю и просили пощади. Самъ Бакеръ ледво спасся бѣгствомъ; колька разомъ об скочили були его Арабы, але онъ щасливо перебився. Непріятель здобувъ колька арматъ, много зброя и амуніцію. Що однакожъ найважнѣйше то то, що непріятель бувъ въ половину менше якъ Египтія. Арабами доводивъ Османъ Дигія, котрого теперъ Магдій зробивъ своїмъ адъютан томъ. Поражка ся зробила въ Англії велике враженіе. Звѣтъ сторінъ посыпалася клевети на правительство, що оно досі такъ обоятно глядѣло на цѣлу справу, а журналы підносять вже нѣвѣтъ гадку обжалувати министерство и потягнути его до отвѣчальности. Вправдѣ министерство постановило теперъ виступати значиму силу военну до Судану, але бодай чи то що поможетъ. Кажуть такожъ, що англійске правительство отнеслося до Франції взглядомъ спольного дѣллана въ Египтѣ.

Россія. До „Pol. Cogg.“ пишуть зъ Петербурга, що комісія для ревізії поліційнихъ отношеній підъ проводомъ ген. Оржевскаго помочника министра дѣлъ внутренніхъ и шефа жандармерії, скончила вже свои роботи и зложила ихъ до протоколу. Комісія открыла много надзужити петербурзькою поліцію и обвиняє безпощадно органы поліції о їхъ небезпекисте поступуваніе. Такъ сконстатувала и. пр., що урядники при виставанію пашпортовъ такъ надзуживали свої власти, що навѣтъ звычайний письмоводитель мали звѣтъ 3000 руб. рѣчного доходу. Въ Петербурзѣ ходять вѣсти, що городскій голова ген. Грессеръ має бути усунений. — Въ Петербурзѣ перебувають тепер генерали Гурко, Чернаевъ и кн. Дундуковъ-Корсаковъ. Причиною сего має бути недалека змѣна въ генераль-губернаторствахъ. Кажуть що ген. Гурко має бути перенесений зъ Баршавы а на єго мѣсто має прйті кн. Дундуковъ-Корсаковъ. — Въ Петербурзѣ мавъ появитися 7 и 8 нумеръ революційної газеты „Студентство“, въ котрой списаній суть всѣ досі увязненіи особи. — Въ Москвѣ арештовано щѣсть студентівъ підозрѣніхъ о завязаннѣ тайного товариства. Пітєхъ съ тихъ заразъ пущено на волю. Задержано лишь якогось Роскопіна и жениху Бродску.

Нѣмеччина. Въ саксонському парламентѣ порушено гадку вынадгороджування невинно засудженыхъ. Повѣдь до сего доло прошенье одного работника съ Глухова засудженого невинно за

велику грѣхъ на тяжку и довголѣтну вязницю. Представителій правительства зъ разу не хотѣли принять сего прошенья, однакожъ на внесеніе парламенту поставили ѹого увагладити. — Въ Штадауру ходить поголоски, що на нарадѣ кн. Бисміаха отъ ген. Мантайфель, губернаторомъ Альзасу и Лотарингію, постановлено оторвати Лотарингію въ Альзасії и прилучити ѹї до Пруса а Альзасія має становити особливий край, въ коромъ править ѹубернаторъ. Ся гадка Бисміаха не нова и може бути, що дні єї заразъ на ново піднадається, щобъ тимъ лекше звѣтати оба ѹї краї.

Франція. Колишній комисарь цивільний въ Іоннін Гарманіль пріїхав до Парижа въ буву въ четверть у Феррого. Одному журналисту має бути такої представити положеніе въ Тоннії. Положеніе французкого войска въ Тоннії каже Гарманіль есть дуже добре и число его есть зовсімъ достаточне. Отъ Хіннъ не ма чого ославлятисѧ, бо они не въ силѣ розпочати яку не бѣль акцію. Доверя коли Хіннъ повесить поражку, тогдѣ и правительство въ Гуе піддастся. Оно вже и теперъ готове піддатися але все ще боятися колишніхъ своихъ пановъ. — Зъ гадками Гарменда, видно, не годиться адмиралъ Курбе, бо постановивъ не приступати до Бакъ-Нінгъ скоріше, доки не надбѣдіть помочь. — 9. с. м. розпочалися въ французкій палатѣ дебаты надъ закономъ о недозволюванію публичнихъ маніфестацій. Колькохъ бефідниківъ було противъ сего закону; за нимъ промовлявъ лиши Ренольтъ, давниий префектъ полиції.

Сербія. Після жерель офиціальнихъ выборовъ въ Сербії вишли для правительства дуже користно. Зъ вибраныхъ досі 128 послѣдовъ есть не менше лиши 111 прихильнихъ для правительства. Дочисльмо до сего єї 43 послѣдовъ, которыхъ правительство само має право именувати, а покажеся въ скупштинѣ правительства бѣльшістю 154 голосовъ. Противники правительства въ найліпшому случаю могли бы мати 30 голосовъ. На єї отже бѣльшості хоче міністеръ Кристич спочерти своя реформи, о которыхъ мы вже доносили. Нинѣ мусимо ще додати, що правительство хоче збѣльшити постіянне войска о чотирь баталіонівъ и хоче зробити въ вѣмъ іншій подѣль. Рѣвночасно має наступити реформа податковъ. Праводоподобно податки будуть збѣльшени.

НОВИНКИ.

— Зъ причини торжества Стрѣтенія Господніго слѣдуюче число „Дѣла“ вийде въ Суботу сего тѣжднія въ збѣльшеннѣ объему.

— Вечерь въ першій роковини смерти Володимира Барвінського устроено въ недѣлю д. 10. и. люто го „Академічнѣмъ Братствомъ“, вишвает, якъ сего єї можна було наддѣти, знаменито и причинивши немало до оживлення того загальнаго одушевлення, яке будить въ настъ память покойного писателя и дѣятеля. Численна и добѣрна публика майже зовсімъ заповнила обширну салю „Народного Дому“, въ котрой середъ зелені вънчѣвъ красувався портретъ незабутнього покойного. Середъ гостей, прибувшихъ зъ провінції для звѣличення памяти покойника, замѣтили мы вже доносили. Стрѣтеніе що звѣтъ єї присутніхъ не отозвавася на нерѣдкій словѣ, потягаючи виновниківъ до отвѣчальності передъ строгій засудомъ. Въ імени панъ нашихъ смѣю предложить одно прошенье до нашої охочої молодїжі академічної, щобъ, если котрому припада бѣ охота побачити, якъ ми бавимося, зволивъ прибути на нашу вечеринці.

— Вокально-декламаторскій вечерокъ читальни въ Ко марії мусить бути для важнѣхъ причинъ отложенъ на 17 л. люто (въ недѣлю). Початокъ

— Статуты читальни въ Хирѣ затвердило вже на мѣстництво. Дня 20 л. люто го отбудеся торжество отворення читальни, получене съ вечеркомъ музично-декламаторскимъ. Звертаємо увагу Ви землякамъ нашихъ, живущихъ въ тѣй околицѣ, на важність тої читальни, котра закладається и по вині панъ найкрасише розвиватися именно въ тѣй тоцѣ нашихъ країнъ, на котру звернули свои не съті очи Єзуїти. Читальня хирівська повинна бути твердине руского духа на той загрожений тоцѣ и повинна показати свѣтоти, чи народъ нашъ волить провівчати свійми силами и въ своїмъ підомъ дусѣ, чи може волить ити въ школу до Єзуїтівъ. Читальня Хирівська має передъ собою велику, патріотичну задачу и мы надѣемся, що она совсімъ сповинить ѿ. До святого дѣла щастъ Боже!

— Читальня въ Поздачі (коло Переїшилья) упала вже майже зовсімъ. Члены замѣть до читальни

— сходятся до свого Лейбіи и тамъ замѣть изъ

газетъ читають зъ великихъ келишківъ. — Дуже сумно!

— Український театръ пп. Старниціо и Кропивницкого представить пебавомъ на сценѣ въ Одесѣ мелодраму „Поддѣрлян“ Гушалевича съ музику Вербашкого. Якъ доносять „Одескій Вѣстникъ“, теперъ чинято спеціально для тої штуки коштами, декорації и пр. Въ тѣмъ же днівнику находимо розказаний таїкъ сківський случай, звершивші

ствувала успокоюючи. Пройшло пять минутъ; всѣ гости успокоились и заняли свои мѣсца. Куртина поднеслась и штука скончалась. Оплескамъ и одушевленіемъ похвалили для п. Занковецкой не было конца.

— Окружна рада школьнаго въ Коломыи удѣлила ремunerацию рус. католичашъ школъ мѣсцовыхъ: въ Коломыи 31 зл. 60 кр. при мужскѣй, а 12 зл. 60 кр. при женскѣй; въ Коссовѣ 50 зл. 60 кр.; въ Кутахъ 31 зл. 60 кр.

— Зъ надѣй збруча пишуть намъ: Борщевскій побѣгъ отративъ въ остатныхъ часахъ ажъ трехъ мужѣвъ, котрый честнѣмъ своимъ характеромъ заслужилъ себѣ на загадье поважанье, а своимъ ревнѣмъ патріотизомъ будили дѣмучихъ Русиновъ до дѣлания коло просвѣтѣ руского народа по мѣсточкахъ и селахъ въ тугешнѣмъ повѣтѣ.

Въ осени выѣхавъ зъ Борщева п. Сидоровичъ, бывшій нотаріальный кандидатъ, котрый яко здѣбный правникъ щаро помагалъ простому народови въ его процесахъ съ жidовскими лихвирями, а при тѣмъ при кождомъ случау отычности съ народомъ, будивъ его до просвѣтѣ и до почутїя своего народного достоинства. Великій заслуги положивъ бѣзъ при послѣднѣхъ выборахъ посла до сейму, бо не толькѡ що смило и неустрашимо загрѣбавъ онъ рускихъ выборцевъ, щобы на руского кандидата голосували, але съ повинною отвагою зѣлого мужа выступавъ онъ напротивъ надѣжнѣхъ управляемои выборами интелигенціи польского табора.

Передъ самыми схватками выѣхавъ знову зъ Борщева п. К. Шипайло, адъютантъ судовѣй, котрый изъ власне прошеши зѣстѣвъ перенесеніе до Переѣмшилья. Пѣдь часть 6-лѣтнаго свого пробуванія въ Борщевѣ зѣднавъ бѣзъ себѣ свою справедливостею, привѣтнѣстю и жачливостею таку любовь и довѣріе руского народа, що самъ народъ его при послѣднѣхъ выборахъ поставивъ кандидатомъ на посла до сейму. А треба знати, що тое въ Борщевскому побѣгъ есть дуже великою рѣчю, бо тутъ отъ 1861 року ще анѣ разу интелигентнаго Русина до сейму не выбрали, толькѡ завсе або селянина, або дѣдича Поляка. Въ Борщевскому побѣгъ народъ такъ занедбаный, що съ вынѣткомъ колькотъ мѣсцевостей, де суть ревнѣйши священики патріоты, онъ не має довѣрія до своихъ священиковъ, а ѿ свѣтской интелигенціи рускїй не має понятїя, бо бувъ переовѣдченый що кто носять сурдугъ, той вже конечно Ляхъ. Доперва п. Шипайло съ товаришами переконавъ тутешній народъ, що и пѣдь сурдугомъ може крыться тепле руске серце. Онъ бо не толькѡ радо и мило съ рускими людьми по рускѣ въ приватныхъ разговорахъ размовлявъ, але и що недѣль та свята съ своею честною женою до церкви рано, а часто и по полудни приходивъ, стававъ себѣ межи народомъ и сѣживъ. Тогда зачавъ себѣ народъ такъ толкувати: „Вже ѡ то п. судія Шипайло мусить бути на правду — нашъ чоловѣкъ, коли не толькѡ такъ мило по рускѣ съ нами говорить, бо по рускѣ и Лахи съ нами говорять, коли нась потребуютъ, але и до церкви съ женою ходить и въ церкви сїїває. Таке поведенье п. Шипайло спровіло, що всѣ люде горнулися до него съ широю любовью и повиннѣмъ довѣріемъ. Най бы нашій интелигентній Русинъ по мѣстахъ добре себѣ замамятали тое разумованіе руского маломѣщанскаго и сельскаго народа, бо толькѡ тымъ способомъ зѣумѣють себѣ его довѣріе привернути. Въ рускихъ патріотовъ безъ любви церкви и руского обряда нашъ народъ не вѣрить! Для того и п. Хамецъ, коли кандидувавъ на посла до ради державнои, пришовъ, якъ намъ оповѣдали, передъ своимъ выборами разъ до церкви въ Залѣщикахъ, бувъ на цѣломъ военномъ, приготувавъ до марованія, цѣловавъ образъ на тетраподѣ и крестисѧ по рускѣ. Люде, що то видѣли, розповѣдали съ радостю потому передъ выборами и для того выборы удалися. Понеже п. Шипайло дуже несподѣвано хутко по получению грамоты на перенѣсъ до Переѣмшилья зъ Борщева отъ 1861 року, деяли начальники філії збогали вже усуненій, деяли затвердженій, и сїй посолѣдній мають право препрезентувати банкъ и отбирати пожики. Але треба бути на осторожності, и для того найлѣпше удастисѧ по ради, чи и кому платити що, але съ кимъ трактувати що, до староста. Розумѣйся, що поції тѣмъ треба казати себѣ все зовомъ формально квитувати, щобы знати бодай, кото вѣяє гроші.

Переписка Редакціи и Администраціи.
Всѣ о. В. Рим. въ Глад. По розвязанію руст. банку суть офиціальними надзирателями філії банку на провінції шп. старосы они дѣлають въ порозумѣнію съ замѣстництвомъ и центральними кураторомъ дромъ Мархвицкимъ (во Львовѣ). Деяли начальники філії збогали вже усуненій, деяли затвердженій, и сїй посолѣдній мають право препрезентувати банкъ и отбирати пожики. Але треба бути на осторожності, и для того найлѣпше удастисѧ по ради, чи и кому платити що, але съ кимъ трактувати що, до староста. Розумѣйся, що поції тѣмъ треба казати себѣ все зовомъ формально квитувати, щобы знати бодай, кото вѣяє гроші.

Третімъ мужемъ, котрого нашъ побѣгъ отративъ, есть п. Охримовичъ, акултантъ судовѣй, котрый сего тиждня перебѣгавъ бѣзъ насъ на нову посаду до Бучача. Лишивъ бѣзъ тѣль, якъ оба попередній, по себѣ межи нами жаль и мілу память! Давъ бы Богъ, щобы намъ тая величина отрати в частії була надгороджена въ лицахъ ихъ наслѣдниківъ!

— А. Ковалевский, профессоръ зоологіи въ университѣтѣ въ Одесѣ, одержавъ запрошеніе зъ Марсіїи занять катедру зоологіи въ тамошній высшій закладѣ науковому, съ предложеніемъ ему 16.000 франковъ рѣчної плати.

— „Географіческий Словарь западно-славянскихъ и юго-славянскихъ земель и прилежащихъ странъ“ съ картою выдається сего року нашъ землякъ Яковъ Головацкій въ Вильнѣ. Книга обійтма XXIX + 372 стор. въ бѣсѣдцѣ. Цѣна книги съ картою 2 руб. 50 коп.

— Біблію Острожскую, велику бібліографію рѣдкості, набувъ Ставропігійскій Інститутъ сими дніми на власність.

— Конгрегація са. обрядовъ въ Римѣ приготовила 201 ліць, маючихъ бути призначеними до санівъ бажанихъ. Межи тими єсть 168 ученикъ, по бѣльшої часті місіонеровъ.

— Паденье трупівъ. Въ Будапештѣ погребанье людкіхъ тѣлъ вимагає богато мѣсца и коїтівъ. Щобы ощадити мѣсца и видатківъ, министеръ вѣроисповѣдань подавъ раду будапештскому магістрату, щобы тѣла убогихъ, не маючихъ своїхъ грошей на похорони, збирати и пітити въ отвѣтно устроеній мѣсца.

— Жидовочка 15-лѣтня на Янівскомъ передмѣстю во Львовѣ повила дитину и кинула въ кань. Плачуще немовля витягнули люде ще живе. Діланія вислідила безсердечну молоденку матерь и увінчала єї.

— Онуфрій Лашевичъ, п. к. вислужений апостолъ таубій краевої, упокоївся дні 9 лютого 1884 въ 88 році жити. Вѣчна ему память!

— О. Ілії Яремкевичъ, парохъ въ Лазахъ, дес. ярославскаго, упокоївся въ 77 місяці році жити а въ 42-гомъ ѿвіщеності. Вѣчна ему память!

— О. Леопольдъ Корецький, парохъ въ Турю, деканата олеськаго, упокоївся дні 4 лютого р. въ 63 році жити а 35 ѿвіщеності. Вѣчна ему память!

Вѣсти епархіальни.

Зъ Апартії Львовскої.

Завѣдательства получили оо: 1) Володим. Глинський въ Підмонастыри, дек. бобрецкого; 2) Ів. Глинський въ Ладанцяхъ, дек. нараївскаго; 3) Мих. Царк въ Гуменци дек. ширецкого; 4) Атан. Лотоцкій получивъ грамоту на завѣдательство въ Тростянець, дек. подграцкого.

На конкурсъ розписана пар. Ланівць дек. скальського; над. прив. Речинець подававтисѧ до 3 цвѣтнія с. р.

Сотрудництво получивъ о. Стеф. Лесюкъ въ Бѣлому Камені, дек. олеського.

Введеній о. Юотинъ Дворянинъ яко парохъ въ Дуббівцяхъ, а о. Теод. Косевичъ увѣльненій бѣзъ завѣдательства Дубовець.

Завѣданій до канон. інституції оо: 1) Левъ Лонцкій въ Девятникахъ; 2) Йосифъ Цегельскій на Подуобѣ.

Зъ Епархії Переїмскової.

На конкурсъ съ речинцемъ до 26 л. цвѣтнія 1884 витягнули слѣдуючій: 1) парохія: 1) Гочевъ, дек. балигородскаго, 2) Гошаны, дек. комаринського, 3) Довгомостиска, дек. суводовишинського, 4) Дильова, дек. затварницкого. II. капеллії: 1) Беньова, дек. вилючанського, 2) Быличъ гѣрній, дек. старо-самборскаго, 3) Гроздова, дек. добромильського, 4) Гвоздець, дек. жуковишинського, 5) Куличківъ, дек. бѣлзкого, 6) Лещовате, дек. лиского, 7) Лоббза, дек. устрицького.

Отичії криміанскій получивъ о. Самуїль Васлоцкій, парохъ въ Бѣрчи.

Іменованій о. Лавреятій Дрималакъ, парохъ Турилки, дек. жовковскаго, мѣсто-деканомъ тогоже деканата.

Презенты получили оо: 1) Йоанъ Козакевичъ пар. Магерова на парохію Угнівъ; 2) Йоанъ Бѣрцкій, парохъ Жерницѣ, дек. балигородскаго, на парохію Руске Село, дек. бѣрчанського.

Введеній въ завѣдательство парохія Майданъ, дек. ярославскаго, о. Дамітрій Ухнатъ, бувший сотрудникъ въ Курлівцѣ, дек. канчукского.

Кандидувавъ на посла до ради державнои, пришовъ, якъ намъ оповѣдали, передъ своимъ выборами разъ до церкви въ Залѣщикахъ, бувъ на цѣломъ военномъ, приготувавъ до марованія, цѣловавъ образъ на тетраподѣ и крестисѧ по рускѣ. Люде, що то видѣли, розповѣдали съ радостю потому передъ выборами и для того выборы удалися. Понеже п. Шипайло дуже несподѣвано хутко по получению грамоты на перенѣсъ до Переїмшилья зъ Борщева отъ 1861 року, деяли начальники філії збогали вже усуненій, деяли затвердженій, и сїй посолѣдній мають право препрезентувати банкъ и отбирати пожики. Але треба бути на осторожності, и для того найлѣпше удастисѧ по ради, чи и кому платити що, але съ кимъ трактувати що, до староста. Розумѣйся, що поції тѣмъ треба казати себѣ все зовомъ формально квитувати, щобы знати бодай, кото вѣяє гроші.

П. Шипайло въ Борщевѣ нема, якъ то вже нашого батька, нема вже нашого широю пріятеля, позавидували намъ его нашій вороги и его намъ взяли!.. Помимо того, що п. Шипайло на свое власне прошеши и то вже 7-мъ разъ подане зѣстѣвъ перенесеніе, народъ не вѣрить тому, але жалуочи неустанно за нимъ мыслити, що єго перенесли противъ его воли. Честь наїї буде, Тобї дорогї наші дружи и дѣятели! Нема Тебї межи нами, але сїмъ Тобою засіянне буде прозявати и богаті плоды приносити, а у вдачнихъ серцяхъ нашихъ Твое имя незатертимъ зѣстане!

Третімъ мужемъ, котрого нашъ побѣгъ отративъ, есть п. Охримовичъ, акултантъ судовѣй,

и сподѣланій, що єго перенесли противъ его воли. Честь наїї буде, Тобї дорогї наші дружи и дѣятели! Нема Тебї межи нами, але сїмъ Тобою засіянне буде прозявати и богаті плоды приносити, а у вдачнихъ серцяхъ нашихъ Твое имя незатертимъ зѣстане!

А. Ковалевский, профессоръ зоологіи въ университѣтѣ въ Одесѣ, одержавъ запрошеніе зъ Марсіїи занять катедру зоологіи въ тамошній высшій закладѣ науковому, съ предложеніемъ ему 16.000 франковъ рѣчної плати.

— „Географіческий Словарь западно-славянскихъ и юго-славянскихъ земель и прилежащихъ странъ“ съ картою выдається сего року нашъ землякъ Яковъ Головацкій въ Вильнѣ. Книга обійтма XXIX + 372 стор. въ бѣсѣдцѣ. Цѣна книги съ картою 2 руб. 50 коп.

— А. Ковалевский, профессоръ зоологіи въ университѣтѣ въ Одесѣ, одержавъ запрошеніе зъ Марсіїи занять катедру зоологіи въ тамошній высшій закладѣ науковому, съ предложеніемъ ему 16.000 франковъ рѣчної плати.

— „Географіческий Словарь западно-славянскихъ и юго-славянскихъ земель и прилежащихъ странъ“ съ картою выдається сего року нашъ землякъ Яковъ Головацкій въ Вильнѣ. Книга обійтма XXIX + 372 стор. въ бѣсѣдцѣ. Цѣна книги съ картою 2 руб. 50 коп.

— А. Ковалевский, профессоръ зоологіи въ университѣтѣ въ Одесѣ, одержавъ запрошеніе зъ Марсіїи занять катедру зоологіи въ тамошній высшій закладѣ науковому, съ предложеніемъ ему 16.000 франковъ рѣчної плати.

— „Географіческий Словарь западно-славянскихъ и юго-славянскихъ земель и прилежащихъ странъ“ съ картою выдається сего року нашъ землякъ Яковъ Головацкій въ Вильнѣ. Книга обійтма XXIX + 372 стор. въ бѣсѣдцѣ. Цѣна книги съ картою 2 руб. 50 коп.

— А. Ковалевский, профессоръ зоологіи въ университѣтѣ въ Одесѣ, одержавъ запрошеніе зъ Марсіїи занять катедру зоологіи въ тамошній высшій закладѣ науковому, съ предложеніемъ ему 16.000 франковъ рѣчної плати.

— „Географіческий Словарь западно-славянскихъ и юго-славянскихъ земель и прилежащихъ странъ“ съ картою выдається сего року нашъ землякъ Яковъ Головацкій въ Вильнѣ. Книга обійтма XXIX + 372 стор. въ бѣсѣдцѣ. Цѣна книги съ картою 2 руб. 50 коп.

— А. Ковалевский, профессоръ зоологіи въ университѣтѣ въ Одесѣ, одержавъ запрошеніе зъ Марсіїи занять катедру зоологіи въ тамошній высшій закладѣ науковому, съ предложеніемъ ему 16.000 франковъ рѣчної плати.

— „Географіческий Словарь западно-славянскихъ и юго-славянскихъ земель и прилежащихъ странъ“ съ картою выдається сего року нашъ землякъ Яковъ Головацкій въ Вильнѣ. Книга обійтма XXIX + 372 стор. въ бѣсѣдцѣ. Цѣна книги съ картою 2 руб. 50 коп.

— А. Ковалевский, профессоръ зоологіи въ университѣтѣ въ Одесѣ, одержавъ запрошеніе зъ Марсіїи занять катедру зоологіи въ тамошній высшій закладѣ науковому, съ предложеніемъ ему 16.000 франковъ рѣчної плати.